

Lögmaður í fráfaringsarröðu til íslenska forsetan:

— Vit hava dýran arv at varðveita og verja

— Íslenskt og færoyskt eru systurtungur, tær einastu, id eftir liva av teimum, id spruttu úr tí forna norrøna máli, id landnámsmenn úr Noregi bóru við sær heiman. Heldur ikki í Noregi er norrønt mál til longur í sinum klassiska sniði. Tað er tí eyðsøð, at vit hava dýran arv at varðveita og verja segði Atli Dam, lögmaður m. a. í røðu síni á Hotel Holt sunnukvøldið, tá landsstýrið bjóðaði Vigdis Finnbogadóttir forseta o.ø. til fráfaringardøgurða. Atli Dam segði:

Forseti Islands!

Vit færoyingar minnst við gleði aftur á vitjan tygara heima í Færoyum í fjør. Flestir munnu vera á einum máli um, at betur komin gestir hevur valla sett fót á land hjá okkum. Eitt sum vakti serstakan ans millum manna var tað, tygum fæðir eftir fæð søgdu um tann tyðning, ið móðurmálið hevur fyri eina tíð, at serstakliga litla tjóð. Tað er vist, at tygum við orðum tygara um tunguna sum bestu og dýrmætastu tjóðarogn, nertu við viðkvæman strong í barmi á mngum færoyingi. Tað var sum talað út úr okkara egna hjarta.

Vit ivast ekki í, at tann framgöngd, ið máli okkara hevur verið fyri gjøgnum seinastu øldina, eigur drúgvan lut í øðrum fram-
burði, eisini verkligum, ið land og tjóð okkara hava notið.

Íslenskt og færoyskt eru systurtungur, tær einastu, ið eftir liva av teimum, ið spruttu úr tí forna norrøna máli, ið land-

námsmenn úr Noregi böru við sær heiman. Heldur ikki í gamla heimlandinu Noregi er norrønt mál til langur í sínum klassiska sniði. Það er tí eyðsæð, at vit hava dýran arv at varðveita og verja.

Tungur okkara hava havt ólík förlag. Um íslendskt sigst vægja, at tað hevur verið í stórum vanda fyri týning, með føroyskum máli hevur eingi verið vátt undir føti. Við síðaskiftið tók dansk mál undir seg allar teir virðingarsessir í samfelagnum, sum norrent — ella fornføroyskt — áður hevði skipað. Føroyskt varð bert talað mál fólksins, alt ið skrivað varð: tingbækur, kirkjubækur, rættarskjal, gudsróð, ja eisini bræv millum manna — alt hetta var á donskum máli. Tí livdi mál okkara sum nevnt framvegis á vørrum fólksins sum dagligt samskiftisamboð, vit gjørdust aldri danskmeitir eins og partur av norðmönnum. Men tungan varðveitti eisini søgur og sagnir, orðtøk og gátur og harafurtur.

at, sum ikki minst er vert,
 øll tey mongu fornkvæði,
 sum kvæðin vórðu í tí
 dansi, sum vit nú av røtt-
 um nevna feroyskan, tí at
 vit einsamallir hava hildið
 honum uppi til henda dag -
 alla aðrastaðni er hann
 farin í gloymsku.

Ein týðandi varði á hini meðsummu götu fram til at skapa føroyskum máli sømilig kor aftur í Føroyum, var tann stavseting sum ber navn V.U. Hammershambts, men rætt er at minnst til, at Jón Sigurðsson forseti átti tviðandi part í verkinum. Við hesi stavseting varð knýtt aftur í tað, sum slitnaði við hana, nikklu mentanarkollvelt- ing, sum siðaskiftið var. Við hesi søguliga grund- aðu stavseting gjørdist føroysk tunga aftur á pappirnum skilgittin dótt- ir norðna málsins forna og samanborin systir is- lenskarar tungu. Tó at rættliga langt er ímillum málini bæði í ljóð og fram- burði, vóru skriftmyndir- nar nú so líkar, at væl bar til hjá tjóðunum báðum at

Lögmannahjónin á ferð um Austurland

LÖGMANNSHJÓLINN : Færrey-
um, Atli og Sólva Dán, og Vigdís
Finnsbogsdóttir forseti lands-
heimsdóttu í gær Austurland
áskamt fylgdaríðli. Meðal ann-
arra var með í flór Halldór ka-
grímsson sjávarútvegarskólaste-
na í febr.

Vigdís Finnbogadóttir og Atli Dam gæða sér á góðgæti um borð í ferjunni Norrunnu í Seyðisfjarðarhúfi.

Atli Dan lagði blómanna á leði furevaka sjómanna um drukk
 í forseti Íslands, og Atli Dan lagði furevaka sjómanna um drukk

„Við skjótum úr hönni þessari ef Sea Shepherd-menn sigla inn fjárdián," sagði úlgmaðurinn við Halldór Ásgrímsson, sjávarútvegarráðgjafi, er þeir skoðuðu gamla fallbýna utan við hús þessarar stúdentar. Seðilsfærslur.

Erling Garðar Jónsson, rafveitustjóri Austurlands, greinir líg mannshjónum Atla og Sólvaðs. Jónasi Hallgrímssyni forseta þarjastjórnar Seyðisfjarðar, og Vigdís Pínbogadóttur forseti lands, frá eldri Fláðarveirvirkinnar.

útl.: Héraðsfélagið árið 1927. Á myndinni virðist Vigdís Finnbogadóttir

lesa sær til fyrimunar
tekst á hinum málinum
uttan stórvegis kunnleika
frammanundan.

Sum vera man, var føroyskt rættiliga avmergið eftir so langa tíð sum hornagestur í egnum landi. Tað ráddi um at reisa málið aftur og búgva tað til at lúka tev krøv.

sum nýggi tíð setti tjóðar máli. Annan jóladag 1888 — fyrri brátt hundráð árum síðan — varð hin vígðitni jólafundurinn hildinn í tingstovni í Tórshavn. Har vóru menn samsamtir í at fremja Føroya mál og Føroya siðir og at fáa føreyingar at ganga fram í øllum lutum, at teir kundu gerast sjálvbjargnir. Við hesi háleitu stævnu skrá var Føringaeflagið stovnað mánað seinni. Tað gav út litið blað, Føringatíðindi, har sum føroyskur tekstur á fyrsta sinni kom flestum føroyingum fyrri eygu. Tað er einki at leggja niðurvíð, at fremsta fyriðendi fyrri hesum málreisningarverki var íslendsk málrækt. Vit loydu frá fyrsta degi eina lelu, sum var í mongum liki teirri íslendsku: At endurvekkja goð burfur fyrran orð og at smíða nýggjyrði úr innlendum tilfari. Tað at hin dryðrabær norðni og íslendski bókaheimurin nú lá okkum opnarí enn áður víð teirri seguligri

stavseting Hammers-
haimbs, gjørði, at sjálf-
sagt var at ognar sær orð
háðan, tá ið tørvur var á.
Tómligt hevði nú verið í
føroyskum máli, um ell-
tey orð, vit hava fingið
háðan, alt í einum vórðu
íkin burtur aftur! Enn
sum áður royna vit eftir
færimuni at byggja orð
fyri hini ógilegu útlendsku
báru víð at seta upp imóti
orð smíðað úr heimligum
og norrønum/íslenskum
timbri. Mótimitið er
mangan, men tað er eina
gongda leiðin, skal málið
eiga livsins vón. Tað er
okkum enn sum fyrr
stuðul og trygd í at hava
so goðan granna fyrri vest-
an. Hvørt tað er fegnast
um tað góða samstarv,
sum longu er millum tykk-
ara málærtarfolk og okk-
ara, og tað fer vónandi at
halda fram og mennast í
framtíðini. Virðiligt verk-
evni hevði verið at farið
undir at gera hentur orð-
bækur millum málini bæði.
Tað átti at verið heiðurs-
mál hjá tingum okkara at
jætta fá til teið góða og
nevðuga endamáli.

Okkum   føroyingum

Lögmaður og Vigdís í
Seyðisfirði